

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Digterne Baggesen og Oehlenschläger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 208. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1819_342_5-txt-shoot-idm310.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

En heed og alvorlig Kamp, det kan vi begribe, maatte der opstaae i Dannemark, hvis hine stridige Forestillinger stødte levende sammen, det vil sige: 209hvis de fandt kraftigt Bifald i den danske Læser-Verden; men det var slet ingen Følge, at Digterne *selv* skulde komme i aaben Feide, og det gjælder her som allevegne, at Digterne ere langt mere kaldede og skikkede til at vække og besyngne en levende Kamp, end til selv at tage Haand i med. Det kunde gaaet med Baggesen og Oehlenschläger, som det gik med dem, deres Aander i mine Øine overfløi, men som de dog enstund ønskede at ligne: Wieland og Goethe, der efter et Par Ryk om Rangen, saa roelig paa den Kamp de havde voldt. Det lod endogsaa til, at vore Digtere vilde give et sjældent Exempel paa villig og venlig Erkjendelse af hinandens Fortrin, thi, til stor Forundring, og selv til Skræk for Mange, erkjendte Baggesen saavel i Gjengangeren, som i det deilige Riim-Brev til Aladdin, Oehlenschläger, ikke blot som en *udmærket* Skjald, men som en Kæmpe-Bøg paa Parnasset, der blot behøvede at skyde sin Krone i rigtigt Forhold, for som Danmarks Shakspear, at udstikke Engellands. Vist nok var Oehlenschläger, i sit langt mere fornemme end poetiske Svar paa Riim-Brevet, langt fra at tage Tonen saa høit om Baggesen, men erkjendte ham dog for en aandig Magt, hvis Roes ei var ham ligegyldig. Offenlig Strid mellem Digterne selv, syndes fra dette Øieblik af at være fore210bygget, og efter Skrifte-Maalet i Gjengangeren og i Fortalen til Digter-Vandringerne, var det end ikke rimeligt, at B. vilde misbillige en Krig mod Aanden i hans forrige Værker, hvortil han selv havde givet *Løsenet*. Jeg veed meget vel, at man temmelig almindelig har betragtet denne Baggesens Erkjendelse af sine egne Vildspor, og Oehlenschlägers Kæmpe-Skridt op ad Parnasset, som blot *Skrømterie*, men man kan ogsaa vide, at jeg aldrig har været af den Formening, men lige fra min Recension over Gjengangeren i Lærde Efterretninger, til mine Rimelige Strøetanker i Skilderiet, og til denne Erklæring, yttret mig ganske anderledes derom. At Baggesen, ligesaa lidt før som efter, har viist Enighed med sig selv, og Heelhed i sine Beskuelser, det er vist nok sandt, men beviser ingenlunde hvad man deraf har villet slutte. At B. ei, siden hine Dage, har, som han gav os Haab om, leveret hvad man kan kalde et *Værk*, som Frugten af en høiere Beskuelse, er ligeledes sandt, men da han ligesaa lidt har leveret noget Værk, hvori hans forrige Beskuelse *lever* og *aander*, beviser det netop, at han er *ude* af sin forrige Beskuelse, skjøndt det tillige viser, at han ei er blevet *hjemme* i nogen nye. At han endelig krymper sig ved at give Slip paa Æren for sine forrige Værker, uagtet han selv har givet *Løsenet* 211til i Bund og Grund at nedrive dem, det er ikke blot forklarligt af Egen-Kjærligheden, der, saalænge han ingen nye Værker har frembragt, maa gjøre ham det til en *Døds-Kamp* at løsrive sig aldeles fra de gamle; men det kan ogsaa tildeels komme deraf, at hvad han i *Grunden* misbilliger, dog i enkelte Dele og i *Skinnet* af det *Hele*, ikke uden *Føie*, tækkes ham. At det Sidste *kan være* Tilfældet, veed jeg, *thi det er* i det Mindste Tilfældet med mig, under Betragtningen af Bs Værker, og endelig maa jeg gjøre opmærksom paa, at længe før Oeh. traadte op, var det af Baggesens Arbejder klart, at hans forrige Aand havde forladt ham, og at han forgyæves greb, ikke efter den, men efter en anden og høiere, som han bestemt maa have fundet i Oehs Kvad, siden han i Brevet til Aladdin og i Gjengangeren udtrykte sig paa Nye med *Liv og Aand*. Her mener jeg det er let at finde Nøgelen til det Følgende af Bs Gaade, især da han selv har rakt os den i Brevet til Aladdin, men det vilde her føre for vidt at bruge den, og det kan være nok at angive den almindelige Grund, hvi Folk har bildt sig ind, at B. paa *Skrømt* ophøiede Oehs Aand. At hele det Partie der rynkede Næse ad Oehs herlige Anskuelse, tabde *Hovedet*, da B. lydelig erklæ212rede sig for den, og holdt ilde Huus med de saakaldte gyldne Dages Digte-Konst, og Konst-Thing, det er klart nok, og hvad Under, at Samme, da Ærgrelsen og Betuttelsen havde sat sig, husvaledede sig med den trøstelige Gisning, at B. dog nok aldrig havde havt det græsselige Syn, han saa livagtig udtrykte, men kun drømt det med aabne Øine, og loe i *Grunden* selv ad hvad han ophøiede! Denne Gisning fandt Vedkommende bestyrket, da B. begyndte skarpt at criticere Oeh., den gaaer nu uidentvilt imellem dem for en afgjort Sandhed, og det er i sin Orden, thi hvem der ikke har mindste levende Fornemmelse af *Aand*, kan ligesaagodt tilskrive en Aand *Umueligheder*, som være blind for dens klareste Yttringer.